

KONFUTOWAĆ (3) *vb impf*

o prawdopodobnie jasne (tak w konfutacja).

praes 3 sg konfutuje (2). ◇ part praes act konfutując (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Argumentować przeciwko czemuś, obalać czyjeś twierdzenia, poglądy, kompromitować je [confuto – przewyciężam, zesromocam, uspokojam kogo słowy Mącz 63b; – odpór daję, inaczej wykładam, zwyciężam Calep; zbijam kogo, dowod, mowę, odpór daję słowy; przegadać kogo, przedysputować; przekonywam kogo w czym, dowodzę czego na kogo – confuto Cn] [kogo, co] (3) : Miechouius [...] y Wapouius [...] / chcą narody Sławakow y nas Polakow od tegoż Iawaná przez Heliffę Syná iego wywodzić / co Cromerus acri iudicio confutuie StryjKron 16; niechay X. K. o duchu ś. iednę fentencykę / z Ignácyufá vkaże / kędyby go / ábo perfoną / ábo Bogiem / zwác miał / wżák go [Ignacyjusa] y Hofius confutuie, ktory [...] piŕze że tego zgoła w piŕmie nie máłz. NiemObr 124; Na co ImP. Podkomorzy Rawski [...] odpowiedział Panu Kamienskiemu confutując Electię Arcyxiążęcia Iego M. nietylko iziest przeciwko Constitutiei Iedrzeiewskiej, ale y Senatorow niewielkosc absque Consensu omnium Ordinum to pokazuie. ActReg 50.

Formacje współrdzenne: refutować, skonfutować.

MM